

DANIELLE STEEL

A Dél ajándéka

DANIELLE STEEL

A Dél ajándéka

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *Southern Lights*
Delacorte Press, an imprint of The Random House
Publishing Group, a division of Random House, Inc., New York
Copyright © 2009 by Danielle Steel
All rights reserved
Jacket design by *Shasti O'Leary Soudant*
Jacket photograph © *David Muench/Corbis*
Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Gyökös Eleonóra*

Hungarian translation
© by *F. Gyökös Eleonóra*, 2010

Hungarian edition
© by *Maecenas Könyvkiadó*, 2010

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Varázslatos gyermekeimnek: Beatrixnek,
Trevornak, Toddnak, Nicknek, Samnek,
Victoriának, Vanessának, Maxxnek és
Zarának, akik beragyogják az életem.
Öröm, áldás és boldogság kísérjen az utatokon!*

*Szívem minden szeretetével:
Anyu / D.S.*

1. fejezet

A férfi feje lassan előrebukott, mintha elbóbiskolt volna. Egy ütött-kopott fotelban ült, amelynek alig volt bélése. Ahogy tagbaszakadt teste elernyedtt, a pólója egyre lejjebb csúszott a nyakán, és a tarkóján előtűnt egy kígyót ábrázoló tetoválás. A kicsi és sötét helyiségben úgy tetszett, mintha hosszú karja élettelenül heverne a fotelon. Odakozmált étel szaga szivárgott be a folyosóról, és ment a tévé. A sarokban keskeny, bevetetlen ágy állt, a padlót mocskos szőnyeg borította. A szekrény fiókjait kihuzigálták, és az a kevés holmi, amit a férfi magával hozott, a földön hevert szanaszét. Rajta farmer, póló és vastag csizma volt. A talpára ragadt sár megszáradt és a szőnyegre pergett. Az egyik pillanatban még békésen szendergett, aztán hirtelen teljesen éberré vált. Horkantva kapta fel a fejét, jégkék szeme tágra nyílt, karja lúdbőrös lett. Hátborzongatóan jó füle volt. Miközben hallgatózott, újra lehunyta a szemét, aztán felállt, és egy óriási lépéssel a szomszédos szobában termett, hogy felmarkolja a dzsekijét. Ahogy felegyenesedett, a kígyós tetoválás újra eltűnt a pólója alatt.

Luke Quentin halkán átmászott a párkányon, bezárta maga mögött az ablakot, és a tűzlépcsőn keresztül folytatta az útját. Dermesztően hideg idő volt. Hamisítatlan New York-i január. Két hete érkezett a városba, előtte Alabamában, Mississippiben, Pennsylvániában, Ohio-ban, Iowában, Illinoisban és Kentuckyban is megfordult már, Texasban pedig egy barátját látogatta meg. Hónapok óta úton volt. Oda ment, ahol akadt valami munka. Nem voltak nagy igényei. Egy párdúc ügyességével

mozgott, és már régen az East Side alsó részén járt, mire azok, akiknek megneszelte a közeledtét, odaértek a szobájához. Nem tudta, kik lehetnek, de az esze azt súgta, kerülje el a találkozást. Valószínűleg zsaruk voltak. Már kétszer is ült hitelkártyával való visszaélésért és rablásért. Tisztában volt vele, hogy szabadulása után sem számíthat jóra senki emberfiától. Rabtársai csak Q-nak hívták.

A hidegtől vacogva vett egy újságot meg egy szendvicset, majd továbbállt. Más körülmények között még jóképűnek is lehetett volna mondani. Hatalmas, erős válla és finom metszésű arca volt. Még csak a harmincnegyedik évében járt, de összességében már tíz évet ült. Mindig le kellett töltenie a teljes büntetését, nem engedték feltételesen szabadlábra. Most viszont olyan szabad volt, mint a madár. Két éve hagyta el a börtönt, és azóta nem keveredett bajba. Magas termete ellenére könnyen fel tudott szívódni a tömegben. Jellegtelen, homokszínű haja és fakókék szeme volt, időről időre szakállt is növesztett.

Quentin előbb észak felé indult, majd miután elérte az Ötvenkettedik utcát, nyugati irányba fordult. A Times Square-en besurrant egy moziba, ahol a sötét vetítőteremben elnyomta az álom. Már éjfélre járt az idő, amikor kijött az épületből. Felpattant egy buszra és visszament a belvárosba. Feltételezte, hogy hívatlan látogatói mostanra már rég elmentek. Talán a hotelból köpte be valaki a kopóknak, hogy egy volt rab szállt meg náluk. A kezén lévő tetoválások mindenesetre árulkodó jelek voltak egy avatott szem számára. Luke igyekezett minél messzebbre elkerülni a zsarukat, és nagyon remélte, hogy ők is feladták a szimatolást, amikor felfedezték, hogy senki sincs a szobájában. Hajnali fél egy volt, mire visszaért a sivár hotelba.

Mindig a lépcsőt használta. A lifteket csapdának tekintette. Nyugodtabb volt, ha a mozgását semmi sem

korlátozza. A recepció s b6olintott neki, Luke pedig elindult f6ölfel6. Az utols6 l6epcs66fordul6ban azonban valami zaj 6t6tte meg a f6l6t. Nem l6p6seket vagy ajt6csuk6d6st hallott, hanem kattan6st. Csup6n egy apr6 neszt. M6gis r66gt6n tudta, hogy valaki 6les6tette a fegyver6t. Azon nyomban elkezdett lefel6 sz6aguldani. N6ma l6p6teit csak azut6n f6kezte kiss6, hogy el6rte a recepci6spultot. Valami nem stimmelt, nagyon nem stimmelt. A f6rfi 6rz6kelte, hogy a nyom6ban vannak, 6s 6ld6z66i m6r f6l6ton j6rnek a l6pcs66n. H6rman voltak, de Luke egy6ltal6n nem akarta bev6rni 6ket, hogy megtudja, kikkel van dolga. Megfordult a fej6ben, hogy tal6n besz6lnie kellene vel6k, de az 6szt6nei azt s6gt6k, hogy azonnal menek6lj6n. 6 pedig az 6szt6neire hallgatott: futott, ahogy csak b6irt. M6r az utc6n volt, mire 6ld6z66i hal6los iramban ki6rtek az ajt6n. Luke azonban majdnem mindenkin6l gyorsabb volt. M6g a b66rt6nben is rendszeresen futott. Rabt6rsai azt mondogatt6k, Q gyorsabb, mint a sz6l. S ez6ttal 6gy is volt.

6tjutott egy h6ts6 ker6t6sen, felkapaszzkodott egy gar6zs tetej6re, majd egy m6sik ker6t6s következett. Alaposan benne volt a slamasztik6ban, r6ad6sul k6ts6gei sem maradtak afel6l, hogy t6bb6 nem t6rhet vissza a hotelba. Valami nagyon nem stimmelt, de fogalma sem volt r6la, hol keresse az okokat. A farmernadr6gj6ban pisztoly lapult, de nem akarta, hogy megtal6lj6k n6la, 6gyhogy egy szemetesn6l megszabadult t6le, azt6n tov6bb rohant egy eldugott sik6toron kereszt6l. Fut6s k6zben 6gy 6rezte, siker6lt ler6znia az 6ld6z66it, de 6pp amikor egy 6jabb ker6t6snek k6sz6lt nekiveselkedni, valaki h6tulr6l kem6nyen megragadta a nyak6t. M6g sohasem 6rzett ilyen er6s szor6t6st, 6s 6ldotta az esz6t, ami6rt eldobta a fegyvert. Nem volt sok v6laszt6sa, valahogy meg kellett szabadulnia a zsarut6l. A k6ny6k6vel t6mad6ja bord6i k6z6 csapott, de az egyre csak fokozta a szor6t6st

Luke nyaka körül. Luke szinte azonnal szédülni kezdett, és erős testalkata ellenére összeesett. A kopó pontosan tudta, hol szorítsa. Aztán erőteljesen belerúgott Luke hátába, mire ő összeszorított fogakkal halkán felnyögött.

– A kurva anyádat! – sziszegte Luke, és megragadta a zsarú lábát. Hirtelen az is a földre került, és birkózni kezdtek egymással. A kopó fiatalabb is, erősebb is volt Luke-nál, úgyhogy másodpercek alatt legyűrte őt. Mellesleg hónapok óta készült a Q-val való találkozásra. Folyton a nyomában volt, bármelyik államba vezetett is az egykori rab útja. Ezen a héten kétszer is járt a hotelszobájában, sőt már a múlt héten körbeszaglászta a terepet. Charlie McAvoy jobban ismerte Luke Quentint, mint a tulajdon bátyját. Különleges államközi megbízatása értelmében már majdnem egy éve követte, és akár az élete kockáztatása árán is kész lett volna elkapni. Most, hogy végre sikerült, semmiképp sem akarta, hogy kicsússzon a kezéből. Charlie térdre ereszkedett, s Luke fejét arccal a földhöz nyomta. Luke orrából dőlt a vér, amikor felnézett. Láta, hogy Charlie mögött két másik nyomozó is közeledik. Mindhárman civil ruhában voltak, mégis messziről búzlótt, hogy zsernyákok.

– Nyugi, fiúk, ne esetek túlzásba! – szólt oda Jack Jones, a rangidős detektív, miközben átnyújtott egy bilincset Charlie-nak. – Nehogy megöld, mielőtt bevinnénk az őrsre!

Charlie szemében gyilkos düh izzott. Jack Jones pontosan tudta, hogy a fiatal nyomozó képes lenne kioltani Quentin életét, és azt is, hogy miért. Charlie egy alkoholgőzös éjszakán nem tudott megálljt parancsolni a nyelvének. Jack másnap, amikor találkoztak, megígérte neki, hogy soha senkinek sem árulja el, amit hallott. Mindenesetre tisztában volt vele, hogy mi játszódik le Charlie-ban e pillanatban. A fiatal nyomozó reszketett a dühtől.

Jack ki nem állhatta, ha személyes bosszúvágy keveredik a munkába. Tudta, hogy ha Luke egy hajszálnyi egérutat nyerne, Charlie habozás nélkül lelőné. Nem hagyná futni, és nem elégedne meg annyival, hogy megsebesítse a lábán; ott helyben megölte volna.

A nyomozócsoport harmadik tagja járőrökcsit hívott a rádióján. Saját járművük néhány háztömbbel arrébb állt, de nem akarták, hogy Luke-kal túl messzire kelljen menniük. A szökés legkisebb lehetőségét sem akarták megadni neki.

Luke orra továbbra is erősen vérzett, már a pólója is alaposan elázott, de senki sem sietett a segítségére. Kíméletlenül bántak vele. Jack felolvasta a jogait, Luke azonban kiszolgáltatott helyzete ellenére is meglehetősen arrogáns benyomást keltett. Támadóira szegezett jeges pillantásából semmit sem lehetett kiolvasni. Jack meg volt győződve róla, hogy Luke a leghidegvérűbb gazember, akivel valaha is találkozott.

– Ezért még beperellek, te nyomorult! Eltörted az orrom! – fenyegetőzött Quentin, mire Charlie megsemmisítő pillantással mérte végig, a másik kettő pedig a kocsi oldalához szorította. Betuszkolták az autóba, majd meghagyták a járőröknek, hogy a rabot vigyék be az őrsre.

A nyomozók némán baktattak vissza a kocsijukhoz. Charlie kifejezéstelen tekintettel meredt Jackre, miközben az beindította a motort. A fiatal nyomozó sápadtan gubbasztott az ülésében.

– Milyen érzés, hogy elkaptad? – kérdezte Jack, és a belváros felé vette az irányt.

– Hát igen...– felelte Charlie alig hallhatóan –, most már csak rá kell bizonyítani a gyilkosságokat.

Luke-ot meglehetősen pimasz kedvében találták a rendőrörsön.

– Tulajdonképpen mit is csináltok most, fiúk? Talán szükségetek volt egy balekra, akinek a nyakába varrhat-

tok egy rablótámadást, vagy akire rákenhetitek egy időseni kizsebelését? – Luke egyenesen Charlie képébe röhögött.

– Vedd nyilvántartásba, kérlek – hagyta meg Charlie Jacknek, majd elment. Tudta, hogy nem szabad elveszítene a fejét. Már túlságosan régóta volt a nyomában. A puszta véletlennek köszönhető, hogy Quentin ismét felbukkant New Yorkban. A gondviselés vagy a végzet rendelte így. Charlie csak örülhetett, hogy abban a városban sikerült kézre keríteniük, ahol dolgozott. Itt kiterjedt kapcsolatokkal rendelkezett, és kimondottan szeretett a New York-i kerületi főügyésszel dolgozni. Joe McCarthy vagány, régi vágású chicagói fickó volt, és a legtöbb kollégájával ellentétben még érdekelte a munkája. Füttyült rá, hogy a börtönök tele vannak, egyetlen gyanúsítottat sem akart szem elől téveszteni. És ha valóban sikerül Luke Quentinre bizonyítaniuk mindazt, amire Charlie gyanakodott, akkor minden bizonnyal ez az ügy lesz az év botránya. A nyomozó oldalát fúrta a kíváncsiság, vajon McCarthy kinek adja az ügyet. Pokolian remélte, hogy az egyik legjobb emberének.

– Szóval, mit akartok rám kenni? – kérdezte Luke, miközben egy újonc megbilincselte és elvezette. Vigyora ezúttal Jacknek szólt. – Boltrablást? Vagy azt, hogy a tilosban jártam?

– Nem nyert, Quentin – felelte Jack fagyosan. – De ha tényleg érdekl, gyilkosságot és nemi erőszakot. Ebből is négyet, meg abból is. Talán van valami hozzáfűznivalója? – vont fel a szemöldökét Jack.

Luke erre éktelen nevetésben tört ki, és megrázta a fejét.

– Seggfejek! Úgyis tudjátok, hogy nem bírjátok rám bizonyítani. Mert mi is az ábra? Van egy rakás megoldatlan ügyetek, aztán gondoltok egyet, elkaptok, és megpróbáljátok mindet rám húzni.

Luke csöppet sem zavartatta magát, sőt, már-már szó-
rakozott, ám a szeme ördögi kék árnyalatban játszott,
a tekintete pedig továbbra is acélos maradt.

Bármilyen dörzsölt is volt Luke, Jack nem hagyta pro-
vokálni magát. Bizonyítékuk volt rá, hogy Quentin két
gyilkosságban is érintett, és majdnem biztosak voltak
benne, hogy két másik esetben is ő a bűnös. Ha Jack meg-
érzése nem csalnak, Luke Quentin legalább egy tucat
nőt tett el láb alól az elmúlt két évben, vagy még annál is
többet. Mintát vettek a Quentin csizmája talpáról szár-
mazó sárból, és nagy reményeket fűztek a DNS-vizsgá-
lathoz. A nyomokat Charlie gyűjtötte össze a hotelszoba
szőnyegéről. Ha a vizsgálat eredménye egybevág Charlie
feltételezésével, Quentin utoljára volt szabadlábbon egész
hátralévő életében.

– Egy rakás szar az egész! – ordította Luke, miközben
elvezették. – Semmit sem tudtok rám bizonyítani! Csak
találgattok! Minden egyes éjszakára alibim van. Az utób-
bi két hétben alig mozdultam ki a hotelből. Beteg vol-
tam. – Igen, gondolta magában Jack, te tényleg beteg
ember vagy.

A hozzá hasonló fickók mind betegek: szociopáták,
akik rezzenéstelen arccal ölik meg az áldozataikat, aztán
elássák őket valahol, utána pedig jóízűen megvacsorá-
znak. Luke Quentin jóképű férfi volt, akár vonzónak is le-
hetett volna mondani. Nagyon is alkalmasnak tűnt ártat-
lan fiatal lányok fölszedésére, hogy aztán egy eldugott
helyen megerősokolja és megölje őket. Jacknek már ko-
rábban is volt szerencséje efféle gazemberekhez, de ha
a feltételezéseik igaznak bizonyulnak, Quentin vala-
mennyiük közül a legelvetemültebb. Legalábbis már jó
ideje nem bukkant föl hozzá hasonló szörnyeteg. Jack
tisztában volt vele, mekkora nyomás nehezedik majd rá-
juk. A legapróbb részleteknek is stimmelniük kell, külön-
ben Quentin elkerüli a felelősségre vonást. Charlie is

tudta, hogy pengeélen táncolnak. Ezért kérte meg Jacket, hogy vegye kezelésbe Luke-ot. Miután a bűnözőt elvezették, majd megmotozták és lefényképezték a bűnügyi nyilvántartásba vételhez, Jack felhívta a kerületi főügyészt.

– Elkaptuk! – jelentette Jack diadalittasan a telefonban. – A szimatunk nem csalt, és a szerencse is a mi oldalunkon állt! De persze kellett hozzá Charlie McAvoy is, aki kirohanta a belét, de sikerült elcsípnie a gazembert. Ha nekem kellett volna árkon-bokron üldöznöm, már rég Brooklynig jutott volna, mire én keresztülvergődöm az első akadályon.

Jack alapjában véve jó formában volt, de már az ötvenkilencedik évét taposta. A főügyéssel jóízűen viccelődtek a nehézkességükön, mivel mindketten pontosan ugyanabba a korosztályba tartoztak. A főügyész gratulált a sikerhez, és másnap délelőttre berendelte Jacket. Beszélni akart az ügyben érintett kollégákkal arról, hogyan kezeljék majd a rájuk nehezedő nyomást.

Mire Jack fél óra múlva távozott az őrsről, Luke már egy cellában ült. Úgy döntöttek, hogy magánzárkába teszik. A gyanúsítottá nyilvánítását másnap délutánra időzítették, s Jack tudta, hogy addigra a sajtó is vérszemet kap. Egy olyan férfi őrizetbe vétele, aki feltehetően legalább egy tucat nőt ölt meg hét államban, igazi szenzációnak ígérkezett. Ha más eredménye nem is lesz a felhajtásnak, mindenki tudni fogja, hogy a New York-i Rendőrség derekasan helytállt. Most pedig a kerületi főügyészségen, az ügyészen és a nyomozókon volt a sor, hogy befejezzék a munkát.

Aznap este, a letartóztatási procedúra végétével Jack és Charlie együtt mentek haza. Hosszú napjuk volt, hiszen egész délután figyelték a hotelt. Látták, amikor Luke elment. Charlie legszívesebben már akkor kézre kerítette volna, de Jack türelemre intette. Mivel Luke egyáltalán

nem sejtette, hogy a nyomában vannak, tudták, hogy vissza fog térni. Ráadásul akkor még nagy volt a jövésmenés a hotelban, és Jack nem akarta, hogy bárki megsérüljön. Aztán végül is minden jól alakult, persze nem a gyanúsított szempontjából.

Luke Quentin ez idő alatt már a cellájában ült és a falat bámulta. A fogda zaja túl ismerősen hangzott neki. Az egész olyan volt, mint egy elbaltázott hazatérés. Tudta: ha most veszt, számára végképp nem lesz visszaút. Kifejeztelen arccal bámulta a csizmáját. Aztán leheveredett a fekhelyére, és behunyta a szemét. Ennél nyugodtabbnak nem is tűnhetett volna.

2. fejezet

Alexa Hamilton egy zacskó gabonapelyhet és egy doboz tejet dugott a lánya orra alá.

– Csipkedd magad! Bocs a gyors reggeliért, de késésben vagyok!

Szinte kényszerítenie kellett magát, hogy leüljön, és átnézze az újságot, a legszívesebben föl-alá járkált volna.

Tizenhét éves lánya, Savannah Beaumont haja lenszőke zuhatagként terült szét a hátán. Olyan formás és nőies alakja volt, hogy tizennégy éves kora óta a férfiak fütytyentve fordultak meg utána az utcán. Anyja életében övé volt az abszolút főszerep.

Alexa mosolyogva nézett fel az újságjából.

– Kirúzszoztad magad. Van valami helyes srác a láthatáron?

Savannah végzős volt egy jó nevű New York-i magániskolában. A Stanfordra, a Brownra, a Princetonra és a Harvardra is jelentkezni akart. Az anyja már előre gyűlölte a gondolatát is, hogy előbb-utóbb el fog menni.

Mi tagadás, a lány fantasztikus eredményekkel büszkélkedhetett. Legalább annyira okos volt, mint amennyire szép. Ez Alexára is állt, de valahogy mégis másképp festett, mint a lánya. A magas és vékony Alexa igazi modellalkat volt, anélkül hogy kórosan sovány lett volna. A tarkóján szoros kontyba tűzve viselte a haját, és sohasem festette ki magát, ha munkába ment. Nem akart hivalkodni a külsejével. Államügyészként dolgozott, és mindössze pár hónap választotta el attól, hogy betöltse a negyvenet. A jogi kar elvégzését követően egyből a kerületi főügyészségen helyezkedett el, immár hét éve.

– Villámgyors leszek – ígérte Savannah vigyorogva.

– Azért ne tömd magad halálra, a New York-i bűnözők nyugodtan várhatnak! – Alexa előző este üzenetet kapott a főnökétől, hogy másnap reggel álljon a rendelkezésére, ezért sietett volna annyira, de a késést még mindig ráfoghatta a metróra. – Hogy áll a Princetonra szánt esszéd? Sikerült tegnap este megírni? Segíteni akartam, de sajnos elaludtam. Ma este viszont megmutathatnád.

– Nem fog menni – felelte Savannah széles mosollyal. Nagyszerű lány volt. Az iskola profi röplabdacsapatában is számítottak rá. – Randim lesz – jelentette be, miközben belapátolta a gabonapehely maradékát. Az anyja meglepetten húzta fel a szemöldökét.

– Nocsak, lemaradtam valamiről vagy inkább valakiről?

– Semmi különös, csak egy barátommal fogok lógni, egyébként nagy társasággal megyünk. A Riverdale meccset játszik, és meg akarjuk nézni. A pályázatomat a hétvégén is be tudom fejezni.

– Egész pontosan még két heted van rá, hogy minden helyre leadd az anyagodat, ahová jelentkezni szeretnél – jegyezte meg szigorúan Alexa. Tizenegy éve, Savannah hatéves kora óta nevelte egyedül a lányát. – Job-

ban tennéd, ha nem csavarognál! Efféle programokra most semmi szükség.

– Talán pihenhetnék egy évet, mielőtt főiskolára megyek – ugratta a lánya.

Szerettek együtt lenni, bensőséges kapcsolat volt közöttük. Savannah barátai tudták, hogy az anyja különösen közel áll hozzá, és ők maguk is kedvelték a nőt. Alexa évente többeket elvitt közülük az ügyészség nyílt napjára. Savannah-t viszont egyáltalán nem vonzotta a jogi pálya. Újságíró vagy pszichológus szeretett volna lenni. Az egyetemen még két éve lesz arra, hogy eldöntse, mit választ.

– Ha kiveszel egy évet, talán én is követem a példádat. Egy hónapja úgyis csak unalmas ügyeket kapok. Az ünnepek mindig a legrosszabbat hozzák elő az emberekből. Kezd olyan érzésem lenni, mintha a hálaadás óta a Park Avenue valamennyi háziasszonya áruházi tolvajjá változott volna – panasolta, miközben elhagyták a lakást, és hívták a liftet.

Savannah tudta, hogy az anyja októberben egy elég fontos ügyön dolgozott. Egy nemi erőszakot vizsgált ki, és sikerült lecsukatnia a vádlottat, aki savat öntött az áldozata arcába. Azóta azonban nem volt nagyobb horderejű feladata.

– Miért is ne utazhatnánk el, miután leérettségiztem? Jut eszembe, apu Vermontba visz síelni egy hétre – mondta fesztelenül az anyjának, de gondosan kerülte a pillantását, ahogy elindultak a lifttel. Ki nem állhatta az anyja arckifejezését, ha szóba került az apja. Annyi év múltán is fájdalommal vegyes düh telepedett Alexára. Ilyenkor előntötte a keserűség, de a lánya előtt a világ minden kincséért sem szólt volna egy rossz szót sem a férfiről.

Savannah nem emlékezett tisztán a válás valamennyi részletére, csak arra, hogy az anyja mélyponton volt akkoriban. Apja a dél-karolinai Charlestonból származott,

és a válásig mindnyájan ott éltek, aztán az anyjával New Yorkba költöztek. Savannah azóta nem járt Charlestonban, nem is nagyon emlékezett már rá. Az apja évente kétszer-háromszor meglátogatta, és ha bokros teendői és kiszámíthatatlan időbeosztása engedte, kisebb utakra is elvitte. Savannah szeretett találkozni vele, de közben minden alkalommal ott bujkált benne az érzés, hogy elárulja az anyját. A szülei e-mailen tartották a kapcsolatot, de a válásuk óta egyetlenegyszer sem találkoztak személyesen. A lány ezt amolyan *Charlie Angyalai*-utánézés-ként élte meg, de nem volt mit tenni. A helyzet megváltoztathatatlanak tűnt, ami azt jelentette, hogy az apja a ballagására sem jöhet el. Savannah titkon abban reménykedett, hogy a főiskola négy éve alatt majd sikerül meglágyítania az anyja szívét. Őszintén szerette volna, ha mindketten részesei lehetnek élete egyik legnagyobb eseményének. Bár volt férjéről hallani sem akart, Alexa mégis nagyszerű anyja volt Savannah-nak.

– Azért készülj fel rá, hogy az utolsó pillanatban lemondja – vetette közbe Alexa. Láthatóan bosszantotta az ügy. Nem bírta, ha Tom csalódást okoz a lányuknak, amit elég sokszor elkövetett már. Savannah persze mindig megbocsátott neki, de Alexa képtelen volt erre. Volt férje minden egyes szava és cselekedete zsigeri gyűlöletet ébresztett benne.

– Anyu – csillapította Savannah, mintha nem is a lánya, hanem inkább az anyja volna Alexának. – Jól tudod, hogy nem szeretem, amikor ezt csinálod. Apa nem tehet róla, hogy elfoglalt. – Mégis milyen halaszthatatlan teendői vannak a te apádnak, szerette volna megkérdezni Alexa, de inkább hallgatott. Ebédel a klubjában, netán golfozik? Vagy az anyjával tart a Konföderáció Egyesült Leányainak összejövetelére? Alexa összeszorította a száját, miközben a felvonó leért az előcsarnokba, ők pedig kiszálltak.

– Sajnálom – sóhajtott Alexa, és egy pusztit nyomott a lánya arcára. Tizenhét évesen már nem volt olyan szív-szorító végignézni a csalódását, mint kisebb korában. Alexa ölni tudott volna, valahányszor Tom nem érkezett meg a megígért időben, és ez könnyeket csalt a lánya hatalmas kék szemébe, pedig Savannah derekasan küzdött, hogy ne sírja el magát. Olyankor mintha tört forgattak volna Alexa szívében. Savannah mostanra legalább megtanulta kezelni ezeket a helyzeteket, igaz, hajlamos volt majdnem mindent elnézni az apjának. – Ha változik a programja, legfeljebb elugrunk Miami-ba egy hétfővégére, vagy elmegyünk valahová síelni mi ketten. Kitalálunk valamit.

– Erre nem lesz szükség. Megígérte, hogy eljön – felelte Savannah határozottan. – Alexa a fejét ingatta, majd gyorsan búcsút vettek egymástól. Savannah rohant a buszához, Alexa pedig a metrómegálló felé igyekezett a fagyos reggelen. Dermesztő hideg volt, a havazás a levegőben lógott. Savannah nem fázott annyira, mint az anyja, akit teljesen átjárt a hideg, mire beért a munkahelyére.

Látta, hogy Jack, a nyomozó egy fiatal beosztottja kíséretében Joe McCarthy irodája felé igyekszik, épp oda tartott ő maga is.

– Reggeli megbeszélés? – kérdezte Jack könnyedén. Gyakran dolgoztak együtt az utóbbi hét évben, és nagyon megkedvelte a nőt. Szívesen randevúzott volna vele, de túlságosan fiatalnak tartotta magához. Alexa nagyon értette a dolgát, remek észjárása volt. Jack úgy vélte, a kerületi főügyészségen végzett munkája az élete. Három hónapja együtt dolgoztak azon a bizonyos nemi erőszak ügyön, és sikerült rács mögé juttatniuk az elkövetőt. Alexa mindig elérte a célját.

– Igen, Joe üzenetet hagyott nekem tegnap este. Biztos meg akarja beszélni azokat a piti kis ügyeket, amelyeket mostanában rám osztott. Mintha New York valamennyi

áruházi tolvaja nálam kötött volna ki – válaszolta Alexa halvány mosollyal.

– Zseniális – nyugtázta Jack nevetve, majd bemutatta Charlie-nak, akinek mindössze egy kurta köszönést sikerült kipréselnie magából. Feszült volt, és úgy tűnt, egész máshol járnak a gondolatai. – Hogy teltek az ünnepek? – kérdezte, miközben odaértek a főügyész irodájához.

– Csöndesen. Otthon voltam a lánnyal. Kivettem egy hetet. Most pedig a főiskola-választás jegyében zajlik az életünk. Ez lesz a lányom utolsó féléve itthon – felelte szomorkásan, mire Jack elmosolyodott. Alexa sokszor emlegette a lányát. Jack is elvált, de gyermektelen volt, és örült, hogy többé semmi köze sincs az exnejéhez, aki húsz éve hozzáment a tulajdon társához, miután két éven keresztül csalták a háta mögött. Jack soha többé nem akart megőszülni. Gyanította, hogy Alexa is így érez. Nem volt ugyan megkeseredett nő, de folyton csak a munkán járt az esze, és Jack egy teremtett lelket sem ismert a rendőrségen, akivel a nő valaha is randevúzott volna. Öt évvel ezelőtt talán találkozgatott az egyik munkatársával, de általában nem kötötte a többiek orrára a privát életét. Kizárólag a lányáról volt hajlandó mesélni.

Alexának feltűnt, Jack kollégája mennyire fiatal és erőteljes. Elszánt pillantása mosolyt csalt a nő arcára. Mésziről ki lehetett szűrni, hogy újonc.

Jack és Alexa egyszerre léptek Joe McCarthy irodájába, Charlie kint várakozott. A főügyészt egészen feldobta az érkezésük. Az ír származású, jó megjelenésű férfi sűrű fehér sörénye mindig hosszabb volt a kellenél. Állítása szerint már a főiskolán megőszült, ami egyáltalán nem volt zavaró, mert illett hozzá. Farmert és cowboycsizmát viselt, ősrégi tweedzakója alá kockás inget vett fel. Még akkor is westernöltözetet hordott, amikor a polgármesterrel találkozott.

– Beszéltek már egymással? – nézett kérdőn Jackre a főügyész, mire az megrázta a fejét. Nem akarta kivívni McCarthy haragját, jobban ismerte ennél.

– Új ügyünk van? – kérdezte Alexa meglepetten.

– Igen, de úgy gondoltam, hogy legalább még egy napig távol kellene tartanunk a sajtót, amíg mindent alaposan meg nem beszélünk – mondta, miközben helyet foglaltak. – Legkésőbb délutánig kiszivárogoz a hír, azután elszabadul a pokol.

– És miről van szó? – érdeklődött Alexa láthatóan felvillanyozva. – Remélem, nem egy újabb áruházi lopásról. Ki nem állhatom az ünnepeket! – folytatta méla undorral. – Nem értem, miért nem lehet őket egyszerűen átadni a rendőrségnek, aztán annyi. A kivizsgálás, a peres eljárás előkészítése sokkal többbe kerül az adófizetőknek, mint amennyit az egész ér.

– Nos, ezúttal igen nemes célra fogjuk fordítani az adófizetők pénzét. Négyrendbeli gyilkos és nemi erőszaktevő egy személyben – vigyorgott Joe McCarthy Jackre.

– Négyrendbeli? – kérdezett vissza izgatottan Alexa.

– Sorozatgyilkos. Az áldozatok fiatal nők. Volt egy bejelentésünk. Először hideg nyomnak tűnt, de aztán megtaláltuk a holttesteket, és összeállt a kép. Egy kisebb akciócsoporttal hat hónapon keresztül államról államra követtük a gyanúsítottat, de nem sikerült elcsípni. Csak az áldozatok voltak meg, de semmiképpen sem tudtuk összefüggésbe hozni őket az emberünkkel. A börtönből kaptuk a fülest, de egy évig semmiféle bizonyítékot nem találtunk. A pasas azonban alaposan kibabrálhatott valakivel, mielőtt elhagyta volna a lebujt, ahol legutóbb megszállt, mert onnan hívtak minket. A fickó egyébként vérprofi. A múlt hétig semmit sem tudtunk rábizonyítani, most viszont két gyilkosság már majdnem megvan, és nagy valószínűséggel két másik is. Tehát mind a négy

gyilkosságot alaposan ki kellene vizsgálni. Ez viszont a maguk dolga lesz – nézett két kollégájára, akik feszült figyelemmel hallgatták. Aztán megemlítette, hogy Charlie McAvoy, a fiatal nyomozó, aki kint várakozik, szintén tagja volt az akciócsoporthoz. Mivel a nyomozás több államot érintett, az FBI is tud róla, de Jack és Charlie csípte meg a gyanúsítottat az előző este. – És mivel mind a négy áldozatot New Yorkban találták meg, az ügy a miénk – állapította meg.

– Hogy hívják a gyanúsítottat? – kérdezte Alexa. – Nem volt már vele dolgunk korábban? – A nő soha, egyetlen arcot vagy nevet sem felejtett el.

– Luke Quentin. Két éve szabadult az Atticából. Az állam északi részén követett el rablásokat. A mi bíróságunkon eddig még nem fordult meg, mint ahogy ilyen ügyet sem kellett még soha kivizsgáljunk. Egy rabtársának történetesen elmesélte, hogy szereti az emberek kínzásáról és meggyilkolásáról készített felvételeket, ráadásul különleges élvezetet jelent számára, ha nőket láthat szex közben meghalni. Szabadulása után bevallottan hódolni akart ennek a szenvedélyének. Féltelmetes egy fickó – magyarázta, aztán Alexára mosolygott. – A magáé!

Alexa szeme először elkerekedett, de aztán mosolyra húzódott a szája. Már több nehéz ügygel is elboldogult: sorra rács mögé juttatta azokat az embereket, akik megérdemelték, hogy egy életre elkülönítsék őket a társadalomtól. Ilyen horderejű ügye azonban még sohasem volt. Négyrendbeli nemi erőszakkal és gyilkossággal nem lehetett tréfálni.

– Köszönöm, Joe! – Óriási elismerés volt, hogy ő kapta meg az ügyet.

– Igazán megérdemli. Érti a dolgát, még sohasem csalódtam magában. Nem hibázhatunk. Nem hagyhatjuk, hogy ez a szörnyszülött azért csússzon ki a kezünkből,

mert valamit elcseszünk. Az akciócsoport mindazon államokban nyomoz, ahol az emberünk megfordult. Ha feltételezéseink nem járnak messze az igazságtól, a tag immár második éve gyilkos kéjutazáson vesz részt. Mindig ugyanaz a lemez. Először eltűnnek az áldozatai. Aztán megtaláljuk a holttesteket, amelyeket eleinte nem tudunk összefüggésbe hozni vele. Múlt héten kettőt is találtunk, és kivételesen szerencsénk volt. McAvoy bejutott a hotelszobájába, és mintát tudott venni a sárból, ami a csizmájáról a szőnyegre pergett. Alvadt vérnyomokat találtak benne, most pedig a DNS-vizsgálat eredményeire várunk. Kezdetnek nem rossz! Két másik áldozatot is hasonló módon tettek el láb alól: megerőszakolták és közben megfojtották őket. Az East Riverben fedezték fel a holttestüket, a tag szőnyegén pedig két hajszálat is találtak, ami ezektől az áldozatoktól származott. Ez tehát a négy eset. Vagyis maguk ketten alaposan el lesznek foglalva. Jackre bízom a nyomozás vezetését, az ügyet pedig magának adom – mondta, és Alexára nézett. – Négy óra-kor tesszük meg a bejelentést.

– Akkor ideje munkához látni! – felelte Alexa türelmetlenül. Alig várta, hogy véget érjen a megbeszélés, és elkezdhesse tanulmányozni az aktákat. Tudni akarta, hogy a nyomozás jelenlegi állása szerint mennyire megalapozottak a vádak. Persze a nyomozás előrehaladtával további bizonyítékok is előkerülhetnek, a törvényszéki orvosszakértő véleménye is perdöntő lehet, sőt, a megoldatlan ügyeket is újból át kell nézni, hátha újabb áldozatokra bukkannak. Egyetlen cél lebegett a szeme előtt: le akarta csukadni Luke Quantint. Hiszen ezért kapta a fizetését, ő pedig szerette a munkáját, és nem akart visszaélni az adófizetők bizalmával.

Pár perccel később elhagyták a főügyész irodáját, aki sok szerencsét kívánt a feladathoz. Miután kijöttek a helyiségből, Charlie is csatlakozott hozzájuk. Jack máris el-

küldte a törvényszéki laborba, hogy nézze meg, van-e valami fejlemény, és jelentse nekik. Charlie bólintott, majd továbbállt.

– A kollégád nem egy harsány típus – jegyezte meg Alexa.

– De nagyon érti a dolgát – biztosította a nőt Jack, azután úgy döntött, hogy megosztja vele bizalmas információit. – Nincs egyszerű dolga.

– Ezt meg hogy érted?

– Feltehetőleg Charlie húgával is a leendő gyanúsított végzett egy évvel ezelőtt Iowában. Gyomorforgató eset volt, Charlie ezek után csatlakozott az akciócsoporthoz. Minden meggyőzőképességére szükség volt, hogy bevegység, bár ettől még mindenki tisztában volt vele, hogy személyes bosszúhadjáratról van szó. Mivel azonban remek zsaru, megengedték neki, hogy részt vegyen a nyomozásban.

– Bizonyos esetekben ez egyáltalán nem válik be – ellenkezett Alexa óvatosan, miközben a szobája felé tartottak. – Ha valóban segíteni akar nekünk, tisztán kell látnia. Nem szeretném, ha félreértelmezné az információkat, vagy siettetné a nyomozást csak azért, mert mindenképpen rács mögött akarja tudni a vélt tettet. Könnyen elszúrhatja a dolgunkat.

A nőnek egyáltalán nem tetszett, amit az imént halott. Azt akarta, hogy minden tökéletesen rendben legyen az ügy kivizsgálása során, és az elmarasztaló ítélet semmi se áshassa alá. Most pedig kapásból porszem került a gépezetbe. A bűnvádi eljárás közben nem tűrt megalkuvást, roppant lelkiismeretesen végezte a munkáját. Mindezt az édesanyjától tanulta, aki szintén egyszerű jogász volt. Alexa csak a válása után végezte el a jogi kart. A főiskola befejezése után egyből férjhez ment az egyetlen férfihoz, akit valaha szeretett. Mi tagadás, akkoriban őrülden szerelmes volt belé.

Tom Beaumont vonzó déli férfi volt. Miután elvégezte a Virginiai Egyetemet, úgy tett, mintha az apja bankjában dolgozna. A Konföderáció Egyesült Leányai elnevezésű körnek köszönhetően Charlestonban virágzott a régi Dél szellemisége. Tom édesanyja vérbeli nagyszonyként vezette az egyesület helyi szervezetét. Tom elvált férfi volt, amikor Alexa megismerte, két imádni valóan édes kisfiúval, akik hét- és nyolcévesek voltak, és pillanatok alatt elvarázsolták, csakúgy mint az apjuk, no meg a déli mentalitás. Tom volt a legsármosabb fickó, akivel valaha találkozott. Hat évvel volt idősebb nála, és legnagyobb örömükre a nászéjszakán vagy azt megelőzően gyermekük fogant. Hét éven keresztül minden olyan volt, mint egy tündérmesében: Alexa volt a földkerekség legboldogabb asszonya és a legtökéletesebb feleség. Aztán egyszer csak színre lépett Tom exneje, Luisa. A férfi, akiért annak idején elhagyta a családját, halálos autóbalesetet szenvedett Dallasban. Ismét kitört a polgárháború, ám ezúttal Észak veszített, Luisa pedig nyert. Tom anyja is mellé állt, így Alexának semmi esélye nem maradt. Mindezek tetejében, csakúgy mint a főiskolán, Tom ezúttal sem tudott ellenállni Luisa csáberejének, és egy lopott találkán teherbe ejtette. Tom anyja persze egyből kinyilvánította, hogy mi a fia kötelessége, nemcsak a Konföderációval, hanem a gyermekét váró nővel, fiai anyjával szemben is. Tom valósággal őrlődött a két nő között, s talán többet is ivott a kelletténél, mialatt megpróbált dűlőre jutni a kérdésben. Luisa három gyermekének is az édesanyja volt, míg Alexa csak egynek. Az anyja persze nem győzte hangsúlyozni ezt a tényt, és folyamatosan azt duruzsolta a fiának, hogy második felesége mindig kilógott a családból.

Alexa számára az egész olyan volt, mint egy rossz film vagy egy rémálom. Városszerte mindenki arról pusmogott, hogy a férjének viszonya van az előző feleségével.

Aztán Tom bejelentette, hogy elválik tőle, és feleségül veszi Luisát, hiszen hogy is engedhetné, hogy a születendő gyermekük törvénytelen legyen. Megígérte, hogy mindez csak addig fog tartani, amíg Luisa meg nem szüli a gyereket. Mire azonban ez az idő elérkezett, addigra a régi-új asszony teljesen betöltötte az életét, és mintha – Tomot is beleértve – mindenki elfelejtette volna, hogy volt egy másik felesége és egy másik gyermeke is. Alexa természetesen mindent megpróbált, hogy lebeszélje a férjét erről az örületségről, de nem sikerült neki. Tomot semmi sem téríthette el attól, hogy születendő gyermeke kedvéért ismét elvegye Luisát. Számára ez az egyetlen megoldás létezett.

Alexa úgy érezte, mintha kitépték volna a szívét, amikor el kellett hagynia Charlestont. Luisa azt sem bírta kívánni, amíg összecsomagol. Alexa a kislányával és összetört szívével visszatért New Yorkba, és egy évig az anyjánál maradt. A válás addigra lezajlott, ám Tom nem tudta, miképp hozza Alexa tudomására, hogy ezek után már nem szeretne változtatni a dolgokon. Úgy vélte, így lesz a legjobb neki, Luisának, az anyjának és annak a kicsi lánynak is, akinek Luisa életet adott. Alexát és Savannah-t pedig egyszerűen száműzte az életéből. A jenkik mehettek vissza Északra, ahonnan jöttek.

Luisa megtiltotta Tomnak, hogy Savannah-t Charlestonba hozza, akár csak látogatóba is. Teljesen az irányítása alá vonta a férfit. Tom jóformán csak akkor láthatta a lányát, amikor évente néhány alkalommal az üzleti ügyei New Yorkba szólították. Alexa egy ideig próbált levelezni a mostohafiaival, akik tizennégy és tizenöt évesek voltak, amikor kilépett az életükből. Szívén viselte a sorsukat, ám nem ő volt a vér szerinti anyjuk, és válaszaikból világosan kiolvasta, mennyire őrlődnek kettejük között. Hat hónap múltán kifulladt a levelezés, Alexa pedig nem erőltette tovább a dolgot. Addigra már be-

lefogott jogi tanulmányaiba, és az egész charlestoni családot megpróbálta kisöpörni a szívéből és az emlékeiből. A lányán kívül senki más nem érdekelt. Nagyon fegyelmezte magát, hogy ne éreztesse a dühét Savannah-val, de a hatéves kislány még így is érezte, mennyire összetörték az anyja szívét. Az apja olyan volt, mint egy daliás mesebeli herceg, amikor látogatóba érkezett vagy ajándékokat küldött neki. A kislány ennek ellenére tudta, hogy apja életében még vendégként sem látják szívesen. Egyáltalán nem hibáztatta ezért, de néha elszontyolodott. Ha az apja látogatóba jött hozzá, semmi sem látszott végzetes erélytelenségéből, aminek köszönhetően Luisa képes volt őt újból behálózni. Csakis vonzó külseje, vidámsága, udvariassága és sármja érvényesült. Mintha egy finom modorú déli úriembert kereszteztek volna egy szívtipró filmszillaggal. Alexához hasonlóan Savannah sem tudott ellenállni neki.

– Gerinctelen féreg – mondta Alexa az anyjának, amikor Savannah épp nem volt a közelben. – Egy tartás nélküli férfi. Hát nem épp filmvászonra illő jellem! – Az asszony nagyon sajnálta a lányát, de figyelmeztette, hogy ne váljon megkeseredetté, mert abból semmi jó nem származik, csak megbántja a gyereket. – De hisz a lányomnak nincs apja – kesergett tovább Alexa.

– Ahogy neked sem volt – emlékeztette az anyja. Alexa apja szívrohamot kapott a tenispályán, amikor a lány még csak ötéves volt. Senki sem tudott születési rendellenességéről, még csak nem is gyanították. Az anyjának erősnek kellett lennie, és az is volt. A történetek után beiratkozott a jogi karra, éppen úgy, ahogy Alexa. Ám ez természetesen nem pótolhatott egy jó házasságot. – Mégis ember lett belőled! – idézte gyakran a lány emlékezetébe az asszony. Muriel Hamilton büszke volt a lányára. A legjobbat hozta ki ebből a szörnyű helyzetből. Persze tisztán látta, hogy ez már-már meghaladja a lány

erejét. Alexa páncélt vont maga köré: Savannah-n és az anyján kívül senkit sem engedett közel magához. A válása óta csak pár férfival találkozgatott: az egyik közvetlen munkatársával, egy nyomozókollégával és egy főiskolai barátja fivérével. Egyik ismeretségből sem lett tartós kapcsolat. Legtöbbször nem is volt kedve randevúzni, hiszen minden figyelmét Savannah-nak szentelte. Rajta kívül semmi más nem számított, csak a hivatása, amelyet szintén szenvedélyesen szeretett.

Alexa fogadalmat tett, amikor elhagyta Charlestont, hogy soha senki nem fogja többé összetörni a szívét. Nem hagyja. Elzárja a külvilág elől, és csak a lányának lesz kulcsa hozzá. Egy férfi sem férkőzhet többé a közelébe, hogy fájdalmat okozzon. Alexa magas falat vont maga köré, melyen egyedül csak Savannah tudott áthatolni. A lánya volt élete öröme. Ezt nem is titkolta. A szobája tele volt a képeivel, minden hétvégét és szabad pillanatot együtt töltöttek. Egyetlen éjszakára sem hagyta volna magára. Nehéz időszak elé nézett, hiszen Savannah ősszel főiskolára megy. Ő óvatosan a New York-i Egyetem vagy a Barnard felé terelgette, de Savannah távolabbi iskolába akart jelentkezni. Mindössze kilenc hónapjuk maradt, hogy együtt legyenek és kiélvezzék egymás társaságát. Alexa nem is akart arra gondolni, mi lesz ezután. Az élete értelmét veszti. Savannah volt a mindene.

Alexa elmélyedve tanulmányozta Jack Luke Quentin-ről szóló aktáit, a vádpontokat és az áldozatok listáját, amelyet más államok küldtek, hogy segítsék a vádak bizonyítását. Már hónapok óta Quentin nyomában voltak, s egy ohiói rendőrnek sikerült is összefüggésbe hoznia az egyik gyilkosságot vele. Ez ugyan még nem volt elég ahhoz, hogy felelősségre vonják és megbüntessék, ám alapos okot adott a gyanúra. Még nem volt a rendőrség kezében elegendő bizonyíték, de tudták, hogy a gyilkosság elkövetésekor Quentin a helyszínen tartóz-

kodott, mint attól fogva több hasonló alkalommal is. Az ohiói gyilkosságot követően szinte biztosak voltak benne, hogy Quentin az ő emberük. Egyelőre azonban nem tartóztathatták le. Csak annyit tehettek, hogy kihallgatták, ahogy egy másik, pennsylvaniai eset kapcsán is, de nem mentek sokra vele. Egyszerűen a képükbe röhögött. Charlie McAvoy mindössze két hét leforgása alatt bizonyosodott meg róla New Yorkban, hogy Quentin az elkövető, amikor megtalálták két fiatal nő holttestét, majd másik kettőre is ráakadtak a folyóban. Az áldozatok kimondottan Quentin esetei voltak, és ugyanúgy végeztek velük: megerőszakolták és megfojtották őket. Másfajta erőszakra utaló jelet nem talált a vizsgálat. Nem szúrták le és nem verték össze egyiküket sem. Az elkövető egyszerűen megerőszakolta, s eközben megölte a lányokat. Az áldozatok nyakán látható horzsolásokon, véraláfutásokon kívül csak olyan karcolásokat és zúzódásokat lehetett észlelni, amelyek akkor keletkeztek, amikor a tettes eltüntette a holttesteket. Ezekből az utólagos sérülésekből származott a vér, ami lehetővé tette, hogy a törvényszéki laborban DNS-vizsgálatokat végezzenek.

Alexa azokat az aktákat is átnézte, amelyek Luke Quentin letartóztatása óta érkeztek a többi államból. Ezek megpróbáltak összefüggéseket találni Quentin és egy tucat másik áldozat között. A meggyilkolt lányokról készült felvételek rémisztőek voltak, és hátborzongatóan hasonlítottak a Charlie nővéréről készült fotókhoz, amelyek szintén előtte hevertek. A tizennyolc és huszonöt év közötti áldozatok küllemre is hasonlítottak egymásra, általában szőkék voltak. Űde, fiatal, hétköznapi lányok. Mindegyikőjüket megerőszakolták, mielőtt meghaltak volna, a nyakukon található sérülésekből pedig arra lehet következtetni, hogy megfojtották őket. Ez a képlet tökéletesen illett Quentin beteges hajlamaihoz, hiszen tudni lehetett, hogy különleges élvezetet jelent

számára, ha emberek kínzását és meggyilkolását nézheti, különösen a nőkét szex közben. A szerencsétlenül járt lányokat szerető család és barátok vették körül, szülők, testvérek, udvarlók, vőlegények, akik élete örökre megváltozott, miután elveszítették őket. Sokuk holtteste előkerült, néhányukét azonban még nem sikerült megtalálni. Róluk mindössze annyit lehetett tudni, hogy eltűntek. Senki sem tudta biztosan, hogy ezeket a lányokat valóban megölték-e, de a számítógép őket is megjelölte mint Quentin lehetséges áldozatait. Az már első pillantásra is feltűnt, hogy külsőre mindnyájan hasonlítottak azokhoz a társaikhoz, akikkel nagy bizonyossággal Quentin végzett. Mindenesetre tizenkilenc ügy volt a hatóságok látókörében. Eddig tizenkét holttestet azonosítottak, hetet pedig még nem találtak meg.

Luke Quentin, már ha valóban ő volt az elkövető, egyetlen zsánerre bukott. A gyilkos a fiatal és gyönyörű szőke lányokat kedvelte, közülük is leginkább azokat, akiket magas és karcsú termettel áldott meg a sors. Többen modellek vagy szépségkirálynők voltak, a környék büszkeségei. Életük a boldogság és a siker ígérését hordozta, amíg nem találkoztak ezzel a férfival. Az elkövető nem feslett lányokra vadászott a bárókban, és nem kurvákat tett el láb alól, őt a tisztességes amerikai lányok vonzották. A gyilkosságok nyomán Amerika-szerte összetört szívű, megrendült, ugyanakkor dühös szülők álltak értetlenül a történetek előtt. Jack, Charlie, a nyomozó és az akciócsapat többi tagja is meg volt győződve róla, hogy Quentin az ő emberük. Most már csak be kellett bizonyítani ezt a feltételezést: a csizmáján meg a szőnyegen talált alvadtt vér és a hajszálak csak az első nyomok. Szerencse kérdése volt minden. Egy elhibázott lépés a gyilkos részéről, egy elhanyagolhatóan látszó apró kis részlet, és összedől a kártyavár, ami maga alá temeti az elkövetőt.

Szinte hihetetlennek tűnt, hogy egyetlen ember ennyi nővel végezhet, de éppenséggel meg is eshetett, hiszen elég beteg ember rohangál a világon. Jack dolga volt, hogy megtalálja a tettest, Alexáé pedig hogy lecsukassa. Miközben a nő az áldozatok fényképét nézte elborzadva, szilárdan eltökélte, hogy börtönbe juttatja Luke Quentint, már ha valóban ő a gyilkos. Ebben az esetben könnyörtelen lesz, és semmi sem akadályozhatja meg abban, hogy a férfiből fegyencet csináljon.

Mindez persze csupán sovány vigaszt jelenthetett az áldozatok hozzátartozóinak. Bár több olyan család is akadt, amelyik döbbenetes módon megbocsátott a gyilkosnak, sőt személyesen is a tudtára adta ezt. Alexa ezt sehogy sem bírta felérni józan ésszel, pedig gyakran maga is tanúja volt efféle helyzeteknek. Ha Savannah-nak valami baja esne, sohasem bocsátana meg az elkövetőnek. Egyszerűen képtelen lett volna rá. Rettenetesen féltette az egy szem lányát.

Jack és ő korán, délután fél négykor jelentek meg a gyanúsítottá nyilvánítási procedúrán. Alexa addigra minden vonatkozó aktát elolvasott, és megismerte Quentin élettörténetét. Nézte, ahogy a narancssárga overallos alakot bilincsbe verve bevezetik a tárgyalóterembe. Könnyű vászoncipőt kapott a börtön készletéből, mert a csizmája mint bizonyíték már a törvényszéki laborban volt, hogy megvizsgálják a rajta található nyomokat.

Alexa figyelte, ahogy a férfi keresztülmegy a termen. Magas volt, erőteljes, és mégis könnyed mozgású. A nőnek egyből feltűnt a mozdulataiból áradó gőg. Maga sem értette, hogyan jut ilyesmi az eszébe, de határozottan érezte a férfi szexuális kisugárzását. Azonnal megértette, miért vonzódtak hozzá a lányok, és hogyan tudta rávenni őket, hogy találkozzanak egy eldugott helyen. Egyáltalán nem volt rossz küllemű, sőt kimondottan

szexisnek, jóképűnek és vonzónak tűnt, amíg az ember bele nem nézett a szemébe. Jeges pillantása arról árulkodott, hogy senki és semmi nem állíthatja meg. Alexa ügyészként már sok hasonló tekintettel találkozott.

Quentin könnyedén csevegett a számára kirendelt védőügyvédnővel. Alexa látta, hogy nevet. Mintha egyáltalán nem zavarta volna, hogy négyrendbeli nemi erőszakért és gyilkosságért akarnak vádat emelni ellene. Méghozzá előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölésért. Márpedig az ügyészség mindent rá is akart bizonyítani, és ha elítélik, Alexa életfogytiglani börtönbüntetés kiszabását fogja kérni a bírótól. Ha rajta múlik, gondolta elszántan, Quentin az elkövetkezendő száz évben biztosan a börtönben fog csücsülni. Nem lesz egyszerű dolog elítéltetni az esküdtekkal, a hozzá hasonló fickók ugyanis nem szokták megtenni azt a szívességet, hogy elismerjék a bűnösségüket. Megmakacsolják magukat, hiszen semmi veszítenivalójuk nincs. Csak az idejüket és az adófizetők pénzét fecsérelnhetik el. Olykor pedig kifejezetten élvezik a körülöttük kialakuló média-hisztériát. Luke Quintint sem zavarta a sajtó jelenléte, és miközben valamennyien a bírót várták, a férfi lassan elfordult a székében, hogy megnézzze magának Alexát. A keze bilincsben volt, a lábát láncra verték, és fegyveres őr állt mellette, átható pillantásától mégis megborzongott a nő. Félelmetes volt belenézni a férfi szemébe. Egy pillanat múlva Alexa elkapta a tekintetét, és Jackhez fordult, hogy mondjon neki valamit, mire az bólintott. Hirtelen nagyon is elképzelhető volt, hogy Quentin több mint egy tucat nőt ölt meg. Charlie McAvoy is a tárgyalóteremben ült, és egy pillanatra sem vette volna le a szemét Quentinről. Legszívesebben a pusztá kezével megölte volna. Látta a húga holttestét, azt, hogy a gyilkos mit művelt vele. Charlie igazságot akart. Számára semmiféle büntetés nem lehetett elég szigorú.

Közben a bíró is megérkezett, majd kezdetét vette a szokásos procedúra. New York állam nevében Alexa ismertette a vádakat. A bíró helyeslően hallgatta végig, majd a vádlott nevében felszólaló ügyvéd következett, aki azt állította, hogy védence egyik vádpontban sem bűnös. Ez azt jelentette, hogy a gyanúsított nem vallotta bűnösnek magát és nem kötött vádalkut, nem mintha bárki is forszírozta volna eddig. Túl korai lett volna. Mivel négyrendbeli nemi erőszak és gyilkosság gyanúja forgott fent, óvadékot sem állapítottak meg, Alexa pedig kijelentette, hogy vádhatározatot fognak kérni az esküdtszék-től. Pár perccel később Quentint kivezették a vádlottaknak fenntartott bejáraton, majd visszavitték a fogdába. Mielőtt azonban elhagyta a termet, még visszafordult, és ismét Alexára nézett. Hátborzongató vigyor futott át az arcán, aztán kiment az ajtón, amit egy ór nyitott ki előtte. Mintha csak föl akarta volna mérni a nőt. Bár fiatalabb volt, mint Alexa, az áldozatai pedig feleolyan idősek, a férfi pillantása mégis azt mondta, hogy bármikor megszerezheti, ha akarja. Alexa most úgy érezte, egyetlen nő sem lehet biztonságban tőle. Megtestesítette mindazt, amit a „társadalom ellensége” kifejezés takart, ugyanakkor hihetetlenül önelégült is volt. Szemmel láthatóan nem érzett lelkiismeret-furdalást, félelmet, de még csak aggodalmat sem. Jóképű, keménykötésű mesebeli királyfinak tűnt: övé az egész világ, és megteheti, amit csak akar. Vagy legalábbis ezt a benyomást akarta kelteni.

Mivel a hatóság még nem adott ki nyilatkozatot, a sajtó nem jelent meg a tárgyalóteremben, Alexa azonban tudta, hogy pillanatok kérdése csak, és felkapják az ügyet. Egyáltalán nem volt nyugodt, amikor elhagyta a termet. Olyan érzése támadt, mintha Quentin levetkőztette volna a pillantásával, és ez elképesztően felingerelte: legszívesebben megütötte volna a férfit. Még akkor is kellemetlenül érezte magát, amikor egy órával később

felvette a kabátját és elindult egy másik tárgyalásra. A bíróságon még mindig ülészetek. A bírónő épp elmarasztalt egy férfit, amiért hat hónapja nem fizet gyermektartást. A bírónő felvillantotta a börtönbüntetés lehetőségét, mire az alperes nyomban megígérte, hogy ezentúl be fogja tartani a fizetési kötelezettségét. Ahogy a családjogi ügyek többségénél lenni szokott, mióta világ a világ, itt is éppen egy színjáték volt kibontakozóban.

Alexa megvárta, hogy a bíróság visszavonuljon, majd követte a bírónőt az irodájába. Rövid kopogtatás után benyitott. A bírónő éppen akkor bújt ki a talárjából, amely alatt fekete szoknyát és vörös pulóvert viselt. A hatvanas évei elején járó, rendkívül vonzó asszony mosolyogva fogadta Alexát, majd megölelte.

– Szervusz, szívem. Mi szél hozott? – Alexa maga sem tudta, mit keres itt, de úgy érezte, el kell jönnie azok után, ami délután történt.

– Kaptam egy nehéz ügyet, és megvan a gyanúsítotunk. Félelmetes fickó, egészen rám ijesztett.

– Miféle ügyet? – érdeklődött kíváncsian a bírónő.

– Sorozatgyilkosság és nemi erőszak. Ha igaz, a fickó a tizennyolc és huszonöt év közötti fiatal nőkre utazik. Tizenkilenc gyilkosság kapcsán terelődött rá a gyanú. Négy New York-i esetet már majdnem sikerült rábizonyítani. Egyelőre még nem tartunk ott, hogy elítéltsük, de remélem, menni fog. – A bírónő figyelmesen hallgatta a beszámolót. Asztali tábláján a Muriel Hamilton név állt. Családjogi bíró volt, és mellesleg Alexa édesanyja.

– Édes istenem, olyan boldog vagyok, hogy nem kell ilyenekkel foglalkoznom! Nem is bírnám. Nekem már az is épp elég szörnyű, ha egy férfi új Porschét vesz helyett, hogy fizetné a gyermektartást. Egy ilyen fickóval egyszer eladtam a dédelgetett játékszerét, hogy a volt felesége maradéktalanul megkapja a járandóságát. A férfiak olykor igazi szemétládák tudnak lenni, de hát mi ez

a te gyanúsítottad előtörténetéhez képest! – Muriel egyáltalán nem volt elragadtatva ettől az ügytől.

– Pontosan tudom, milyen szorult helyzetben van a fickó, mégis halálra rémültem, amikor végigmért – ismerte be Alexa. Az anyján kívül senki másnak nem vallotta volna be. Egyáltalán nem volt jellemző rá ez a fajta reakció, Quentin önelégült, ragadozó pillantása azonban tényleg zavarba ejtette.

– Azért légy óvatos! – figyelmeztette Muriel.

– Ne aggódj anya, nem kell szemtől szemben egyedül lennem vele – válaszolta Alexa kissé oldottabban. Szerette, hogy sok egyéb mellett a munkájáról is beszélhet az anyjával. Ő mentette meg az életét, miután otthagya Charlestont. Az ő tanácsára végezte el a jogot. Muriel megérzéseai valahogy mindig bejöttek. – Bilincsbe és láncra verve hozzák a bíróságra – biztosította az anyját, akit ez persze egyáltalán nem nyugtatott meg.

– Az efféle gazembereknek mindig van egy-két haverjuk is. Ha ügyészként megvádolod, és bíróságra viszed az ügyét, az összes gyűlöletét rád fogja zúdítani, ebben biztos lehetsz. Te leszel az oka annak, hogy bebörtönzik, már ha ez az egész eljut a tudatáig. És a sajtó sem fog kesztyűs kézzel bánni veled, ha ekkora horderejű ügyről van szó. – Mindketten tudták, hogy Murielnek igaza van.

– Semmi jelét nem mutatta, hogy akár a legkisebb mértékben is zavarná a börtönbe kerülés lehetősége. Egyébként meg biztos te is felingerelted azt a porschés fickót. – Egyszer vagy kétszer az anyja is kapott már védőőrizetet. Muriel jót nevetett a lánya kifogásain, aztán Alexa remek ötlettel állt elő:

– Nem akarsz ma este nálunk vacsorázni? – Az anyja kissé zavarba jött a kérdés hallatán.

– Ma sajnos nem érek rá. Randevúm lesz.

– Teljesen egy húron pendülsz az unokáddal! Nem tudok mit kezdeni veletek!

– Ez igaz, te viszont meg sem próbálsz ismerkedni. Mikor volt találkád utoljára férfival?

– Ha nem tévedek, az valamikor a kőkorszakban lehetett. Az emberek furkósbottal jártak és állatszőrrel fedték a testüket – nézett Alexa szomorkásan az anyjára. Muriel valahogy mindig fel tudta rázni a lányát.

– Ez egyáltalán nem vicces. Többször kellene eljárnod. Ha mást nem is csinálsz, legalább menj el néha vacsorázni a barátaiddal! – Alexa munka után mindig egyenesen hazasietett, hogy a lányával lehessen, és így teltek el a napok, ami meglehetősen aggasztotta Murielt.

– Most egy darabig nem is lenne időm ilyesmire. Elő kell készítenem ezt az ügyet.

– Mindig találsz kifogást – korholta Muriel. – Nem szeretem, hogy ilyen veszélyes a munkád. Miért nem választottál valami tisztességes szakterületet, mint amilyen az adójog, az örökösödési jog, az állatvédelem vagy valami hasonló – élcelődött a lányával. – Egyáltalán nem tetszik, hogy sorozatgyilkosokkal foglalkozol.

– Nem lesz semmi baj – jelentette ki Alexa határozottan.

Nem kellett megkérdeznie, kivel találkozik este az anyja, hiszen pontosan tudta. Muriel és Schwartzman bíró kapcsolata Alexa főiskolás évei óta tartott már. Az anyja azelőtt senkivel sem randevúzott, túlságosan lefoglalta a munkája és a lánya nevelése. Stanley Schwartzmannal moziba mentek, vacsorázni jártak és alkalmanként eltűntek egy-egy hétvégére. Alexa azt is tudta, hogy a szombat éjjeleket rendszerint együtt töltik. A kapcsolatuk évek óta jól működött, és egyikük sem akart ennél többet. Stanley remek ember volt, öt évvel idősebb az anyjánál, s bár egyre közelebb került a nyugdíjba vonuláshoz, szellemileg és fizikailag egyaránt jó formának örvendett. Alexa fiatalabb volt, mint Stanley két lánya meg a fia, és néha mindannyian összejöttek az ünnepeken.

Miután az anyja is felvette a kabátját, együtt indultak el a bíróságról. Havazni kezdett, ők pedig taxit fogtak és a külváros felé hajtottak. Alexa távolabb lakott, mint az anyja, így ő szállt ki később. Már alig várta, hogy a hosszú, fárasztó nap után végre találkozzon Savannah-val, de csalódottan kellett nyugtáznia, hogy a lánya még nem ért haza. Egy pillanatra megborzongott, mert elképzelte, hogy Luke Quentinhez hasonló figurák kóborolhatnak a világban, miközben a lánya még olyan fiatal és védtelen. Rettenetes volt még csak belegondolni is. Gyorsan felkapcsolta a villanyt, és elkergette a félelmeit. Körbenézett, és felötlött benne, hogy ősztől mindig ugyanez az üres és sötét otthon várja majd, amikor hazajön. Finoman szólva nem lelkesedett ezért a lehetőségért. Gyászos gondolataiba temetkezve érte Savannah hívása, hogy mindjárt otthon lesz. Nem akarta, hogy az anyja fölöslegesen aggódjon, és azt is bejelentette, hogy barátokkal érkezik. Ez egyből visszahozta Alexát a jelenbe, ahol pillanatnyilag minden rendben ment. Luke Quentin börtönben ült, ahová való, Savannah-val pedig egyelőre nap mint nap találkozott.

Alexa megkönnyebbült sóhaj kíséretében huppant le a fotelba, majd bekapcsolta a tévét. És hogy is lehetett volna másként, Luke Quentin történetét látta viszont az esti híradóban. Róla is bevágtak egy felvételt, ahogy elhagyta a tárgyalótermet. Még csak nem is látta a fotóst, aki a képet csinálta. A riportban elmondták, hogy ő a kijelölt ügyész, jó pár nehéz üggyel és elítélttel a háta mögött. Miközben Alexa a felvételt bámulta, csak arra tudott gondolni, hogy milyen pocsek a frizurája. Nem is csoda, hogy idestova már egy éve nem hívták randevúzni, gondolta, és hangosan felnevetett. Csatornát váltott, és újra szembesült a róla készült felvétellel. A médiahisztéria visszavonhatatlanul elkezdődött.